

Saúdská Arábie

Království písku, ropy a datlí

FOTO: MARTIN NOVÁK

JAK SE TAM DOSTAT

Nejlepší spojení z Prahy nabízejí

Lufthansa, Air France, Swiss nebo Qatar Airways (s dvěma přestupy) a ceny se pohybují přibližně mezi 22 – 25 tisíci korun. Výhodné jsou ceny vnitrostátních letenek. Vzdálenosti mezi saúdskými městy jsou obrovské (např. autobusy z Rijádu do Džiddy jedou 10 hodin). Lety bývají často plné.

Saúdská Arábie nevydává individuální turistická víza. Do země se tak lze dostat buď za služebním účelem, anebo jako součást skupiny, organizované některou ze saúdských turistických kanceláří. Zájezdy organizuje také letecká společnost Saudi Arabian Airways. Existují také tranzitní víza. Je třeba kontaktovat velvyslanectví Saúdské Arábie v Praze: Na Hřebenkách 70, Praha 5, tel.: 257 316 606.

O Karlu Mayovi se ví, že v oblastech, kde se odehrávají jeho příběhy, nikdy nebyl. Nikdy nenavštívil Ameriku ani Arábii, všechno měl pouze vyčtené. Ovšem při procházce saúdskou oázou Dirája člověka napadne, že to přece jenom asi není možné. Že snad musel čerpat inspiraci právě odtud. Protože Dirája, staré město plné domů z kamenů a hlíny, obehnané palmami a pak už jen širou pouští, jako by právě vystoupila ze stránek některých Mayových románů.

Pravda, většina příběhů, které německý spisovatel situoval na Blízký východ, se odehrává severněji, převážně na území dnešního Iráku. Ale historická středověká města se na území bývalé Osmanské říše

téměř nezachovala. Dirája je výjimkou.

Město bylo až do roku 1818 sídlem rodu Saúdu, který později ovládl velkou část Arabského poloostrova a založil zemi, která má jako jediná na světě v názvu jméno panovnického rodu: Saúdskou Arábii. Život v málo úrodném regionu, vyznačujícím se extrémními klimatickými podmínkami, byl tvrdý. Místní odnož islámu – wahhábismus – se vyznačovala puritanismem a asketickým způsobem života. A tomu odpovídala architektura. Strohá, jednoduchá, materiální luxus byl tady v tehdejší době nepříliš známou věcí.

Středověký „skanzen“

Dirája je dnes skanzenem pod širým nebem. Město po-

stavené z nepálené hlíny, kde se život soustřeďoval kolem malých jednoduchých mešit, paláců (lze-li to tak nazvat) panovnické rodiny a samozřejmě obvodových hradeb, které oázu chránily před nájezdy soupeřících klanů. Místní úzké uličky, staré studně a polorozbořené hradby jsou jedním z posledních míst, kde lze ještě vidět pozůstatky staré pouštní Arábie, v latině kdysi zvané „Arabia Deserta“. Domy budované kombinací kamenů a nepálených cihel měly většinou jen jedno nebo dvě podlaží, jen výjimečně tři nebo čtyři. Objevy ropy ve třicátých letech minulého století poloostrov navždy proměnily.

Zatímco některé budovy v Diráji zvolna chátrají a mizí ve všudypřítomném písku, ně-